

nogen Tid, inden han kan sætte sig saaledes ind i det færøiske Taleprog, at han uden Fare for Misforstaaelse kan paatage sig paa egen Haand at forstaae, hvad der bliver sagt af en Færing, ligesom det paa den anden Side ogsaa vilde være nogen Tid, inden han faaer en saadan Vane i at udtrykke sig ligeoverfor Færingerne, at de kunne forstaae ham. Naar Skriftsproget er forskjelligt fra Tale sproget, er det jo en Selvfølge, at der er en Mængde Bestanddele af Skriftsproget, der ikke forekomme i den daglige Tale, som maae blive fremmede for dem, som benytte Tale sproget, selv om de ere fortvølte med det første som Skriftsprog, og omvendt. Det har derfor staaet for mig, som om Hovedsagen var den at indskærpe Embedsmændene paa Færøerne og navnlig Dommeren at være opmærksomme paa sig selv og at forvise sig om, baade at de forstaae den Færing, der afgiver Forklaring i Retten, og at ligeledes den Sidstnævnte forstaaer dem. Jeg har derimod ikke tænkt mig, at det kunde være nødvendigt at træffe særegne Foranstaltninger i saa Henseende, og jeg kan heller ikke see, at Sagen stiller sig væsentlig forskjellig herfra, efter hvad den ærede Forespørger nu har fremført. Jeg kan ikke see rettere, end at en saadan Henleden af de vedkommende Embedsmænds Opmærksomhed paa dette Forhold som den, jeg har nævnt, maa være tilstrækkelig. Den ærede Forespørger har ogsaa, hvis jeg forstod ham rigtigt, indrømmet dette med Hensyn til den Ret, der holdes i Thorshavn, men har meent, at Spørgsmaalet lettere vilde komme frem ved de saakaldte Baarthing, som holdes omkring paa Derne. Men paa disse vil det jo ganske vist være Retsskretterens Pligt, forsaavidt han ikke føler sig selv aldeles sikker, om jeg saa maa udtrykke mig, ligeoverfor det færøiske Taleprog, da selv at sørge for, at der som Rettsvidner komme til at fungere Mænd, der ere tilstrækkeligt kyndige i begge Sprog. Noget egentlig Lovgivningsforanstaltning skjønner jeg derfor ikke at være nødvendig, idemindste ikke for Diebliffet. Efter det, jeg nu saaledes har anført om min Opfattelse af Sagen, er jeg noget i Tvivl om, hvorvidt jeg skal svare Ja paa det første Spørgsmaal og altsaa for-

anstalte en Undersøgelse. Jeg har nemlig selvsølgeligt allerede forlangt og modtaget Erklæringer fra de herværende Mænd, til hvilke jeg havde Afgang, som jeg maatte ansee for at være bekyndte med Forholdene, og disse Mænd have bestyret mig i den Anffuelse, at der ganske vist i de første Dage, efterat en dansk Embedsmand er kommen til Færøerne, kan være nogen Vanfærlighed for ham baade ved at forstaae Færingerne og ved at gjøre sig forstaaet af dem, men at dette Misforhold efter kort Tids Forløb forsvinder. Jeg har ingenstund Grund til at tvivle om, at ogsaa de Erklæringer, som jeg vil kunne indhente fra de færøiske Autoriteter, ville gaae i samme Retning, og jeg er derfor noget i Forlegenhed med, paa hvilken Maade en Undersøgelse skulde anstilles. Smidlertid tør jeg, hvis den ærede Forespørger insisterer paa sit Væste i saa Henseende, maaskee vente mig en noget nærmere Udtalelse fra ham, hvorpaa jeg da skal tillade mig at svare. Skulde der under en saadan eventuel Undersøgelse komme Oplysninger frem, som bibragte mig den Mening, at Forskjellen eller Misforholdet, hvad man nu vil kalde det, imellem det færøiske Taleprog og det danske Taleprog var større, end jeg har formodet, da er det en Selvfølge, at jeg vilde ansee det for min ligefremme Pligt at træffe de fornødne Foranstaltninger, for at ingen for Retsskretterens Haandhævelse betænkelige Misforstaaelser skulde kunne indløbe. — Det var mig iøvrigt ikke ganske hjært at høre den ærede Forespørger i sin Motivering paaberaabe sig en Retssag, som nylig er bleven paakjendt ved Høiesteret. Den ærede Forespørger gjorde det ganske vist med megen Forsigtighed; men jeg tror dog rigtignok, at der slet ikke i nogen Henseende var Grund til at paaberaabe sig den. Den omtalte Sag angik en Kone, som er bleven straffet for Mened. Efter at have brugt forskjellige Udflugter, blandt Andet ogsaa den, at hun var sindsforvirret, havde hun fundet paa at forsvare sig med, at hun ikke forstod Dommerens Tale rigtigt, og at han navnlig havde brugt et Udtryk „Trediemand“, som hun vilde have misforstaaet. Dette var et Ord, der ikke forekom i det færøiske daglige Taleprog, og deraf kom det, at hun havde